

[Aksel Larsen.]

nomiske Stilling, Kapital, Overskud, Dividender, Tantiømer, Reserver o. s. v. En Undersøgelse heraf vil sikkert vise, at det, Statsministeren stillede i Udsigt, nemlig „en fornuftig Arbejdstidsordning“, aldeles ikke støder paa økonomiske Hindringer — selv om den ganske vist kan tænkes at reducere Skibsfartsaktionærernes Profit en Ubetydelighed.

Topmaalet synes jeg imidlertid er naaet ved Ministerens Udtalelser om Fyrbødernes Askehvning. Herom siger han, at dette angaar ikke Lovgivningen. Han siger ordret, hvad jeg gerne vil citere efter Fortrykkets Spalte 825, at „idet dette specielle Spørgsmaal væsentligt synes at være et Lønspørgsmaal, vil det være naturligt at søge det løst ad Overenskomstvejen“. Om Mandagen havde De samvirkende Fagforbund, efter Regeringens Pres, tvangsforlænget Søfolkens Overenskomster og altsaa umuliggjort det for Søfyrbøderne at ordne deres Sag „ad Overenskomstvejen“ — og om Tirsdagen stod Handelsministeren her i Folketinget og sagde: Dette kan Lovgivningsmagten ikke have noget med at gøre — det maa klares ved Overenskomstforhandlingerne. — Det er muligt, at et karakteriserende Udtryk som politiske Gangstermetoder ikke kan passere i dette høje Ting, men saa falder det mig svært at finde den helt rigtige Betegnelse for Regeringens Handlemaade over for Søfolkene.

Uanset om det passer Socialdemokratiets Partiformand eller ikke, agter vi Kommuner ikke at tie stille til en saadan Udvikling og en saadan Handlemaade fra Regeringens Side. Og jeg gentager det: Den Maade, Søfolkene blev behandlet paa under og efter sidste Krig, var et Symbol paa, hvad der blev hele Danmarks arbejdende Befolkning beskaaret. Derfor arbejder vi for at rejse og samle den danske Arbejderklasse og dens Forbundsfæller i Folket til fælles Kamp for at umuliggøre, at den danske Stat og den danske Overklasse under denne Krig bedriver en lige saa folkefjendtlig, lige saa kapitalistisk og lige saa landsfarlig Politik som den, vi saa under sidste Krig, og som bedst kan betegnes som „Profit-Neutralitetens Politik“.

Dette vil man straffe os for! Fra alle andre politiske Partiers og deres Presses Side falder man over os, skælder os ud, lyver om os, bagvasker os og er begyndt at kræve os forbudt. Medens det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen siger, at vi skal slaas ned, fordi vi „snakker Prisstigninger“, fortæller den socialdemokratiske Presse, at

hvad vi end gør, og hvad man end maa finde sig i, at vi gør, saa har vi Pligt til at underordne os og at godkende Regeringens Udenrigspolitik. Den maa vi ikke kritisere.

Jeg ser bort fra den temmelig mærkelige Opfattelse af „Demokrati“, som dette er Udtryk for, at vi nok maa drive Politik, men altsaa hverken i Indenrigspolitik eller i Udenrigspolitik maa have anden Mening end Regeringens: Men jeg vil fastslaa, at intet skal faa os til at lade være med at varetage den arbejdende Befolkningens Interesser og repræsentere dens Synspunkter. Vi lader os ikke fratage vor Ret — vor selvfølgelige Ret — til dette, hverken hvad angaar Prisstigningerne, Lønningerne og de sociale Forhold, eller hvad angaar Danmarks Udenrigspolitik, som for øvrigt aldeles ikke kan adskilles fra Landets Indenrigspolitik, det ved jo enhver.

Naar vi er af den Opfattelse, at Regeringens, at Udenrigsminister Munchs Udenrigspolitik før som nu er til Skade for Danmark og det danske Folk, saa er det vor Pligt at arbejde for en ændret, en rigtigere Udenrigspolitik. Og lige saa lidt som der i et Klassesamfund kan tænkes en Indenrigspolitik, som er i alle Klassers Interesse, lige saa lidt kan noget saadant være Tilfældet med Udenrigspolitikken. At denne har og har haft en synlig og upaatvivlelig Brod mod det eneste socialistiske Statsamfund i Verden, mod Sovjetunionen, er tilstrækkeligt til at karakterisere, i hvilken Klasses Interesse den er.

Kravet om Forbud mod os er nu rejst af K. U.-Fascisternes Fører, det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, der har haft den Glæde, at selve Statsminister Stauning glemte det gamle Had og erklærede sig enig med ham. Han begrunder sit Krav med, at vi har tilladt os i vor Presse at bringe vor Mening om Regeringens — efter vor Mening skadelige — Udenrigspolitik frem for Offentligheden. Han — netop det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, der kaldte denne Regerings Medlemmer for „fede Maddiker“, og hvis Meningsfæller i K. U. kalder den for en „Samling Pjalte“ — føler sig forarget over vor Sprogbrug i Anledning af Regeringens og den borgerlige og socialdemokratiske Presses Understøttelse af Finlands halvfascistiske Regering og dens Kampagne imod Sovjetunionen. Og det ærede Medlem Hr. Carsten Raft oplyser for Offentligheden, at Regeringen øver Forhaandscensur over for den danske Presse, hvorpaa han spørger, hvorfor man saa ikke har forhindret den kommunistiske Presse i at skrive, som den gør..